OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO PEDRA CRUZA VILLALÓNA przedstawiona w dniu 6 lipca 2010 r.[1]

1. Okoliczności niniejszej sprawy wymagają dokonania interpretacji decyzji ramowej 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi[2] w zakresie wykonania wyroków zaocznych orzeczonych w wydającym nakaz państwie członkowskim. Belgijski trybunał konstytucyjny przedkłada pytanie prejudycjalne, które zasadniczo sprowadza się do tego, czy osoba skazana zaocznie musi zostać przekazana przez organy sądowe wykonującego państwa członkowskiego, przy kwalifikacji nakazu wydanego w stosunku do takiej osoby jako nakazu aresztowania w celach ścigania, czy też jako nakazu aresztowania dla celów wykonania kary. Przyjęta kwalifikacja prawna ma decydujące znaczenie, gdyż w świetle postanowień ww. decyzji ramowej w odniesieniu do pierwszego rodzaju nakazu wykonujące nakaz państwo członkowskie może uzależnić przekazanie danej osoby od jej ewentualnego powrotu w celu odbycia kary pozbawienia wolności w tym państwie, podczas gdy w odniesieniu do drugiego rodzaju nakazu taka możliwość wydaje się nie występować.

I — Ramy prawne

A — *Prawo Unii Europejskiej*

2. Decyzja ramowa Rady w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (2002/584/WSiSW) (zwana dalej „decyzją ramową") wskazuje w swojej preambule, jaki jest cel tego instrumentu prawnego, jak również podkreśla znaczenie poszanowania praw podstawowych:

„(5) Cel Unii, jakim jest ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, prowadzi do zniesienia ekstradycji między państwami członkowskimi i zastąpienia jej systemem przekazywania osób między organami sądowymi. W dalszej perspektywie wprowadzenie nowego, uproszczonego systemu przekazywania osób skazanych bądź podejrzanych, w celach wykonania wyroku lub wszczęcia postępowania prowadzącego do wydania wyroku w sprawach karnych, stwarza możliwość usunięcia złożoności obecnych procedur ekstradycyjnych i związanej z nimi możliwości przewlekania postępowania. Dominująca do dziś między państwami członkowskimi tradycyjna współpraca w zakresie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości powinna zostać zastąpiona przez system swobodnego przepływu orzecznictwa sądowego w sprawach karnych, obejmujący zarówno decyzje prawomocne, jak i nieprawomocne.

[…]

1 — Język oryginału: hiszpański.

2 — Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

(10) Mechanizm europejskiego nakazu aresztowania opiera się na wysokim stopniu zaufania w stosunkach między państwami członkowskimi. Jego wykonanie można zawiesić jedynie w przypadku poważnego i trwałego naruszenia przez jedno z państw członkowskich zasad określonych w art. 6 ust. 1 traktatu o Unii Europejskiej, ustalonych przez Radę na podstawie art. 7 ust. 1 wymienionego traktatu ze skutkami określonymi w jego art. 7 ust. 2.

[…]

(12) Niniejsza decyzja ramowa respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w art. 6 traktatu o Unii Europejskiej oraz tych, które znajdują odbicie w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej rozdziale VI. Żadnego z przepisów niniejszej decyzji ramowej nie należy interpretować jako zakazującego odmowy przekazania osoby, w odniesieniu do której europejski nakaz aresztowania został wydany, kiedy istnieją, oparte o obiektywne przesłanki, podstawy do przypuszczania, że wymieniony nakaz aresztowania został wydany w celu ścigania lub ukarania osoby ze względu na jej płeć, rasę, religię, pochodzenie etniczne, obywatelstwo, język, poglądy polityczne lub orientację seksualną, lub że jej sytuacja może ulec pogorszeniu z jednej z tych przyczyn.

Niniejsza decyzja ramowa nie uniemożliwia państwu członkowskiemu stosowania własnych norm konstytucyjnych odnoszących się do sprawiedliwego procesu, wolności zrzeszania się, wolności prasy i wolności słowa w innych mediach".

3. Artykuł 1 decyzji ramowej zawiera definicję europejskiego nakazu aresztowania i ponownie podkreśla wagę poszanowania praw podstawowych osób, których dotyczy nakaz:

„1. Europejski nakaz aresztowania stanowi [orzeczenie] wydane przez państwo członkowskie w celu aresztowania i przekazania przez inne państwo członkowskie osoby, której dotyczy wniosek, w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego [polegającego na pozbawieniu wolności].

2. Państwa członkowskie wykonują każdy europejski nakaz aresztowania w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej.

3. Niniejsza decyzja ramowa nie skutkuje modyfikacją obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa zawartych w art. 6 traktatu o Unii Europejskiej".

4. Natomiast w art. 4 decyzji ramowej wskazane zostały fakultatywne podstawy odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania przez wykonujący nakaz organ sądowy, wśród których należy podkreślić postanowienia zawarte w pkt 6:

„Wykonujący nakaz organ sądowy może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania:

[…]

6) jeśli europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego [polegającego na pozbawieniu wolności], a osoba, której dotyczy wniosek, jest obywatelem wykonującego nakaz państwa członkowskiego lub w tym państwie stale przebywa, a państwo to zobowiązuje się wykonać karę pozbawienia wolności lub środek zabezpieczający zgodnie z jego prawem krajowym;

[…]."

5. Artykuł 5 decyzji ramowej ustanawia gwarancje udzielane przez wydające nakaz państwo członkowskie, zaś nieprzestrzeganie tych gwarancji może uzasadniać odmowę przekazania danej osoby. W niniejszej sprawie konieczne jest przywołanie gwarancji znajdujących zastosowanie do orzeczeń wydanych zaocznie, o następującym brzmieniu:

„Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania przez wykonujący nakaz organ sądowy może, z mocy prawa wykonującego nakaz państwa członkowskiego, podlegać następującym warunkom:

1) w przypadku gdy europejski nakaz aresztowania wydaje się w celu wykonania [kary] lub środków zabezpieczających [orzeczonych zaocznie] i jeśli osoba, której to dotyczy, nie została wezwana do osobistego stawienia się lub w jakikolwiek inny sposób powiadomiona o dacie i miejscu [rozprawy], co doprowadziło do wydania [orzeczenia zaocznego], przekazanie [może zostać uzależnione od spełnienia warunku], że wydający nakaz organ sądowy udziela zapewnienia uznanego [wystarczające by zagwarantować osobie], która podlega europejskiemu nakazowi aresztowania, że będzie ona miała możliwość [złożenia] wnios[ku] o ponowne rozpatrzenie sprawy w wydającym nakaz państwie członkowskim i być [osądzona pod swoją obecność] ;

[…]

3) w przypadku gdy osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania do celów ścigania, jest uznawana za obywatela lub osobę stale przebywającą [mającą miejsce zamieszkania] w wykonującym nakaz państwie członkowskim, przekazanie [może zostać uzależnione od warunku] że osoba ta po [jej wysłuchaniu] zosta[nie] do wykonującego nakaz państwa członkowskiego w celu odbycia tam kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego [polegającego na pozbawieniu wolności], orzeczonych w wydającym nakaz państwie członkowskim".

B — *Prawo krajowe*

6. Królestwo Belgii dokonało transpozycji decyzji ramowej 2002/584 poprzez ustawę z dnia 19 grudnia 2003 r. dotyczącą europejskiego nakazu aresztowania. Przedmiot ww. ustawy został określony w jej art. 2 ust. 3:

„Europejski nakaz aresztowania stanowi orzeczenie wydane przez właściwy organ sądowy państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwany organem sądowym wydającym nakaz, w celu aresztowania i przekazania przez właściwy organ sądowy innego państwa członkowskiego, zwany organem wykonującym nakaz, osoby poszukiwanej w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności".

7. Artykuł 4 tej ustawy ustanawia podstawę odmowy wykonania nakazu dotyczącą ochrony praw podstawowych, stanowiąc, jak następuje:

„Wykonania europejskiego nakazu aresztowania odmawia się w następujących przypadkach:

[…]

5. jeśli istnieją poważne podstawy, by sądzić, że wykonanie europejskiego nakazu aresztowania mogłoby doprowadzić do naruszenia praw podstawowych zainteresowanej osoby zawartych w art. 6 traktatu UE".

8. Wśród fakultatywnych podstaw odmowy wykonania nakazu wymienionych w art. 6 ww. ustawy wskazana została między innymi następująca podstawa:

„Wykonania europejskiego nakazu aresztowania można odmówić w następujących przypadkach:

[…]

4. jeśli europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego, a osoba zainteresowana jest Belgiem lub ma miejsce zamieszkania w Belgii, a właściwe organy belgijskie zobowiązują się wykonać tę karę lub środek zabezpieczający zgodnie z prawem krajowym.

[…]".

9. Postępowanie w przedmiocie powrotnego przekazania osób do wykonującego państwa członkowskiego zostało ustanowione w art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 23 maja 1990 r. „w sprawie przekazywania przez państwa członkowskie osób skazanych, przejęcia lub przekazania nadzoru nad osobami skazanymi warunkowo lub zwolnionymi warunkowo oraz przejęcia i przekazania wykonania kar pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności", który stanowi:

„Orzeczenie wydane na podstawie art. 6 pkt 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2003 r. o europejskim nakazie aresztowania powoduje

przejęcie wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności wskazanych we wspomnianym orzeczeniu. Kara pozbawienia wolności lub środek zabezpieczający polegający na pozbawieniu wolności są wykonywane zgodnie z przepisami niniejszej ustawy".

10. Artykuł 18 ustawy z dnia 23 maja 1990 r. został włączony do rozdziału IV, zatytułowanego „O wykonywaniu w Belgii kar pozbawienia wolności lub środków zabezpieczających polegających na pozbawieniu wolności orzeczonych za granicą". Należy go rozpatrywać w związku z art. 25 tej ustawy, który stanowi:

„Przepisy rozdziałów V i VI nie mają zastosowania do kar orzeczonych zaocznie z wyjątkiem przypadków wskazanych w art. 18 § 2, gdy chodzi o prawomocne skazanie w trybie zaocznym".

11. Artykuł 25 ustawy z dnia 23 maja 1990 r. wyłącza zastosowanie art. 6 pkt 4 ww. ustawy z 2003 r. do procedury wykonania europejskiego nakazu aresztowania w celu wykonania kary orzeczonej zaocznie, względem której skazany posiada jeszcze możliwość zaskarżenia, z której nie zrezygnował.

12. W odniesieniu do gwarancji, które musi zapewniać wydające nakaz państwo członkowskie, w cytowanej wyżej ustawie z 2003 r. ustawodawca belgijski ustanowił następujące przepisy:

„W przypadku gdy europejski nakaz aresztowania wydaje się w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego orzeczonych zaocznie i jeśli osoba, której dotyczy, nie została wezwana osobiście lub w jakikolwiek inny sposób powiadomiona o dacie i miejscu rozprawy, co doprowadziło do wydania orzeczenia zaocznego, przekazanie następuje pod warunkiem, że wydający nakaz organ sądowy udziela zapewnienia uznanego za wystarczające, że osoba, która podlega europejskiemu nakazowi aresztowania, będzie miała możliwość złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w wydającym nakaz państwie członkowskim i bycia osądzoną pod swoją obecność.

Istnienie przepisu w prawie państwa wydającego nakaz, który przewiduje środek zaskarżenia oraz wskazanie warunków jego wniesienia, z których wynika, że osoba będzie mogła rzeczywiście wnieść ten środek zaskarżenia, należy uznać za wystarczające zapewnienia w rozumieniu akapitu pierwszego".

13. Artykuł 8 ustawy z 2003 r. ustanawia zasadę warunkowego przekazania znajdującą zastosowanie do nakazów aresztowania dla celów ścigania:

„W przypadku gdy osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania w celu ścigania, jest obywatelem Belgii lub ma miejsce zamieszkania w Belgii, przekazanie następuje pod warunkiem, że osoba ta po jej osądzeniu

zostanie przekazana do Belgii w celu odbycia tam kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego, orzeczonych w państwie wydającym nakaz".

II — Stan faktyczny i postępowanie przed sądami belgijskimi

14. W czerwcu 2000 r. sąd w Bukareszcie skazał I.B., obywatela rumuńskiego, na karę czterech lat pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa przemytu substancji jądrowych i radioaktywnych. W kwietniu 2001 r. sąd apelacyjny utrzymał w mocy powyższe orzeczenie, lecz skazanemu zezwolono na zastępcze wykonanie kary pozbawienia wolności w trybie ograniczenia wolności. W dniu 15 stycznia 2002 r. rumuński sąd najwyższy utrzymał w mocy orzeczenie sądu apelacyjnego w zakresie orzeczonej kary, natomiast nakazał wykonanie kary w zakładzie karnym. Sąd najwyższy wydał wyrok zaocznie, zaś I.B. nie został powiadomiony osobiście o dacie i miejscu rozprawy, na której zostało wydane ww. orzeczenie.

15. W ocenie I.B. kolejne orzeczenia sądowe zostały wydane z poważnym naruszeniem prawa do rzetelnego procesu sądowego. Według oświadczeń I.B. te naruszenia zmusiły go do ucieczki ze swojego kraju i zamieszkania w Belgii, gdzie nieprzerwanie przebywa do tej chwili. Orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności nigdy nie została wykonana.

16. W dniu 14 lutego 2006 r. I.B. uzyskał od władz belgijskich zezwolenie na pobyt na okres powyżej trzech miesięcy. Ponadto z treści postanowienia odsyłającego wynika, iż I.B. od 2002 r. zamieszkuje w Belgii ze swoją małżonką i trójką dzieci. Zgodnie z treścią ww. postanowienia małżonka I.B. przebywa w Belgii jako osoba pracująca na własny rachunek.

17. W dniu 11 grudnia 2007 r. I.B. został zatrzymany przez policję belgijską i pozbawiony wolności na podstawie wpisu Interpolu z dnia 10 lutego 2006 r. Wpis miał na celu tymczasowe aresztowanie I.B. w celu jego ekstradycji do Rumunii w celu wykonania przywołanego powyżej orzeczenia rumuńskiego sądu najwyższego. Po przeprowadzeniu przesłuchania I.B. sędzia śledczy wydał postanowienie z dnia 12 grudnia 2007 r. o warunkowym pozostawieniu I.B. na wolności, do momentu ostatecznego orzeczenia w sprawie jego ekstradycji.

18. W dniu 13 grudnia 2007 r. sąd w Bukareszcie wydał europejski nakaz aresztowania I.B. w celu wykonania kary czterech lat pozbawienia wolności, na którą I.B. został skazany w Rumunii.

19. W dniu 19 grudnia 2007 r. I.B. złożył w Office des Étrangers (urzędzie ds. cudzoziemców) wniosek o przyznanie mu statusu uchodźcy, który został uwzględniony w dniu 11 marca 2008 r. Jednakże w dniu 7 lipca 2008 r. Comisariat Géneral aux Réfugiés et Apatrides (komisariat generalny do spraw uchodźców i bezpaństwowców) odrzucił ten

wniosek. I.B. odwołał się od tej decyzji do Conseil d'Etat (rady państwa) i obecnie sprawa jest w toku.

20. W dniu 29 lutego 2008 r. belgijska prokuratura wniosła do sądu pierwszej instancji w Nivelles o wykonanie nakazu aresztowania wydanego przez rumuńskie organy sądowe. W dniu 22 lipca 2008 r. sąd potwierdził, że nakaz spełnia wszystkie wymogi ustanowione przez prawo. Niemniej jednak sąd stwierdził, że wydany nakaz miał na celu wykonanie orzeczenia wydanego zaocznie, które jeszcze nie stało się prawomocne. W świetle tych okoliczności sąd stwierdził, że zgodnie z rumuńskim prawem procesowym wobec faktu, iż I.B. został skazany zaocznie, przysługuje mu uprawnienie do żądania ponownego rozpatrzenia sprawy przez organ sądowy rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji.

21. Sąd pierwszej instancji w Nivelles powziął wątpliwość co do kwalifikacji nakazu aresztowania wydanego przez sąd rumuński. Z jednej strony ten nakaz mógłby zostać uznany za nakaz aresztowania w celu wykonania kary, a mianowicie kary orzeczonej w 2002 r., a następnie utrzymanej w mocy przez rumuński sąd najwyższy. Z drugiej strony w takim zakresie, w jakim I.B. ma prawo do ponownego rozpatrzenia sprawy ze względu na to, iż został skazany zaocznie, przedmiotowy nakaz aresztowania mógłby zostać uznany za nakaz aresztowania w celach ścigania. Wybór między tymi dwoma kwalifikacjami prawnymi niesie za sobą istotne konsekwencje: jeżeli nakaz zostanie uznany za nakaz aresztowania w celu wykonania kary, to I.B. nie może wnosić o odbycie kary w Belgii, gdyż orzeczenie skazujące nie jest jeszcze prawomocne. Przeciwnie, jeżeli nakaz zostanie uznany za nakaz aresztowania w celach ścigania, to władze belgijskie mogą uzależnić przekazanie I.B. od tego, by następnie został on z powrotem przekazany do Belgii, w której ma miejsce zamieszkania.

22. Sąd pierwszej instancji uznał, że przedmiotowy nakaz stanowi nakaz aresztowania w celach wykonania kary, i z tego względu nie znajduje zastosowania żadna podstawa do odmowy wykonania tego nakazu lub uzależnienia jego wykonania od powrotnego przekazania zainteresowanej osoby.

23. Wskazane powyżej wątpliwości, oparte na systemowej wykładni prawa belgijskiego, leżą u podstaw pytania prawnego w przedmiocie zgodności z konstytucją przedłożonego przez sąd pierwszej instancji w Nivelles do Cour Constitutionnelle (trybunału konstytucyjnego) o następującym brzmieniu:

„Czy art. 8 ustawy z dnia 19 grudnia 2003 r. o europejskim nakazie aresztowania, interpretowany jako mający zastosowanie wyłącznie do europejskiego nakazu aresztowania w celu ścigania w odróżnieniu od nakazu wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, narusza art. 10 i 11 konstytucji w zakresie, w jakim stoi na przeszkodzie, aby przekazanie wydającemu nakaz organowi sądowemu osoby posiadającej obywatelstwo belgijskie lub osoby mającej miejsce zamieszkania w Belgii, której dotyczy europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary wymierzonej tej osobie wyrokiem zaocznym, było uzależnione od tego, że po zaskarżeniu tego wyroku i skorzystaniu z ponownego rozpatrzenia sprawy, co do których organ sądowy wydający nakaz

udzieli wystarczającego zapewnienia w rozumieniu art. 7 wspomnianej wyżej ustawy, osoba ta zostanie odesłana do Belgii w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego, na które została skazana w państwie wydania nakazu?".

24. Cour Constitutionnelle (trybunał konstytucyjny) stwierdził, że przedłożone pytanie wymaga dokonania wykładni decyzji ramowej 2002/584. Po wysłuchaniu stron, w toku ww. postępowania incydentalnego w przedmiocie zgodności z konstytucją przepisu prawa belgijskiego, trybunał konstytucyjny postanowił zwrócić się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

III — Postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości

25. Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour Constitutionnelle (trybunał konstytucyjny) wpłynął do sekretariatu Trybunału w dniu 31 lipca 2009 r., a jego przedmiotem były następujące pytania prejudycjalne:

„1) Czy europejski nakaz aresztowania wydany w celach wykonania kary orzeczonej zaocznie, bowiem osoba skazana nie została poinformowana o miejscu i dacie rozprawy, której możliwość zaskarżenia nadal istnieje, należy uznać za nakaz aresztowania w celach ścigania w rozumieniu art. 5 pkt 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, a nie za nakaz aresztowania w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności w rozumieniu art. 4 pkt 6 tej decyzji ramowej?

2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy wykładni art. 4 pkt 6 i art. 5 pkt 3 tej decyzji ramowej należy dokonywać w ten sposób, że uniemożliwiają one państwom członkowskim uzależnienie przekazania organom sądowym państwa wydającego nakaz osoby mającej miejsce zamieszkania na ich terytorium, której dotyczy nakaz aresztowania w celach wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, w okolicznościach opisanych w pierwszym pytaniu, od warunku, że osoba ta zostanie odesłana do państwa wykonania nakazu w celu odbycia takiej kary lub środka prawomocnie orzeczonych w państwie wydania nakazu?

3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy te same przepisy naruszają art. 6 ust. 2 traktatu o Unii Europejskiej, a w szczególności zasadę równości i zasadę niedyskryminacji?

4) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy wykładni art. 3 i 4 decyzji ramowej należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, by organy sądowe państwa członkowskiego odmówiły wykonania europejskiego nakazu aresztowania, jeśli istnieją poważne podstawy, by sądzić, że wykonanie europejskiego nakazu aresztowania mogłoby doprowadzić do naruszenia praw podstawowych zainteresowanej osoby określonych w art. 6 ust. 2 traktatu o Unii Europejskiej?".

26. Uwagi na piśmie przedłożyli I.B., rząd belgijski, rząd austriacki, rząd niemiecki, rząd polski, rząd szwedzki i rząd Zjednoczonego Królestwa, jak również Komisja i Rada.

27. Na rozprawie, która miała miejsce w dniu 11 maja 2010 r., swoje stanowiska przedstawili ustnie przedstawiciele rządu belgijskiego i szwedzkiego, jak również Komisji.

IV — Analiza wstępna

28. W niniejszej sprawie pojawiają się wątpliwości co do wykładni decyzji ramowej 2002/584. Cour Constitutionnelle wskazuje, że ww. decyzja ramowa może być interpretowana w ten sposób, że w odniesieniu do osoby skazanej zaocznie w jednym z państw członkowskich państwo wykonujące nakaz jest pozbawione możliwości uzależnienia jej przekazania od tego, by została ona odesłana z powrotem do państwa wykonującego nakaz w celu odbycia kary na terytorium tego państwa.

29. Powyższy wniosek wynika z następującej wykładni.

30. Artykuł 4 pkt 6 decyzji ramowej 2002/584 uprawnia organ sądowy do odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania, jeżeli został on wydany w państwie wydającym nakaz „w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego [polegającego na pozbawieniu wolności]", a osoba, której dotyczy wniosek, jest obywatelem wykonującego nakaz państwa członkowskiego lub w tym państwie stale przebywa. W takim przypadku, jeżeli państwo wykonujące nakaz zobowiąże się samo wykonać karę lub środek zapobiegawczy, organ sądowy zobowiązany do wykonania nakazu aresztowania może odmówić jego wykonania. Według terminologii użytej w decyzji ramowej stanowi to „fakultatywną odmowę wykonania europejskiego nakazu aresztowania".

31. Z drugiej strony art. 5 zawiera szereg gwarancji, które muszą zostać udzielone przez organy sądowe wydające nakaz, jeżeli te organy wnoszą o to, by orzeczenia były wykonywane w trybie przewidzianym przez decyzję ramową 2002/584. Między innymi na wyróżnienie zasługuje gwarancja wskazana w art. 5 pkt 1, która zezwala na uzależnienie przekazania w przypadku, gdy wyrok skazujący został wydany zaocznie, od udzielenia zapewnienia, że osoba, która podlega

nakazowi aresztowania, będzie miała możliwość domagania się ponownego rozpatrzenia sprawy [3]. Podobnie art. 5 pkt 3 stanowi, że przekazanie może być uwarunkowane udzieleniem gwarancji w przypadku, gdy osoba, której dotyczy nakaz aresztowania do celów ścigania, jest uznawana za obywatela lub osobę stale przebywającą w wykonującym nakaz państwie członkowskim. W takim wypadku warunek jest ograniczony do tego, by wydające nakaz państwo członkowskie zobowiązało się do odesłania tej osoby z powrotem do państwa wykonującego nakaz „w celu odbycia tam kary pozbawienia wolności lub wykonania [środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności], orzeczonych w wydającym nakaz państwie członkowskim".

32. W ten sposób decyzja ramowa 2002/584 z jednej strony chroni obywateli lub osoby zamieszkujące na terytorium państwa wykonującego nakaz w celu zachowania związków, jakie mogą mieć te osoby z danym terytorium. W istocie mamy do czynienia z rodzajem wyjątku od nakazu aresztowania opartego na ochronie określonych związków uczuciowych, jakie mogą występować między osobą podlegającą nakazowi a jej najbliższym środowiskiem, co ponadto ułatwia ewentualną ponowną integrację takiej osoby w społeczeństwie. Z drugiej strony chroni również osobę zaocznie skazaną przez państwo wydające nakaz, zezwalając na to, by została ona przekazana tylko pod warunkiem zapewnienia jej prawa do ponownego rozpatrzenia sprawy.

33. Lecz jak to stwierdził Cour Constitutionnelle, zestawienie tych dwóch celów skutkuje brakiem spójności. Ma to miejsce w przypadku, gdy konieczne jest udzielenie ochrony takiej osobie, która jednocześnie podlega obu tym przepisom. W takiej dokładnie sytuacji znajduje się I.B., obywatel rumuński zamieszkały legalnie w Belgii – państwie wykonującym nakaz, gdzie ponadto założył rodzinę. Musi on jednak powrócić do Rumunii w celu wykonania wyroku orzeczonego zaocznie, z którego skutkami zamierza walczyć, korzystając ze swojego uprawnienia do żądania ponownego rozpatrzenia sprawy. W tych okolicznościach pojawia się pytanie, jakiego rodzaju nakaz aresztowania został wydany przez rumuńskie organy sądowe – czy jest to nakaz wydany w celu wykonania kary, czy też jest to nakaz w celach ścigania. Możliwe jest przyjęcie, że jest to nakaz w celu wykonania kary, lecz w takim przypadku belgijskie organy sądowe nie byłyby wprost uprawnione, ani na mocy przepisów decyzji ramowej, ani na mocy ustawodawstwa krajowego, do uzależnienia przekazania I.B. od jego powrotnego przekazania do Belgii w celu odbycia tam orzeczonej kary.

34. Zarówno sąd pierwszej instancji w Nivelles, jak i Cour Constitutionnelle kwestionują wskazany powyżej wniosek, skutkujący tym, że belgijskie organy sądowe nie są uprawnione do uzależnienia przekazania I.B. od tego, by został on z powrotem przekazany do Belgii w celu odbycia kary w państwie, w którym ma on miejsce zamieszkania.

3 — Należy zauważyć, iż ten przepis został uchylony i zastąpiony nowym art. 4bis, wprowadzonym przez decyzję ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniającą decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniającą prawa procesowe osób oraz ułatwiającą stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie (Dz.U. 2009, L 81, s. 24–36).

V — W przedmiocie pierwszego i drugiego pytania prejudycjalnego

35. Przedkładając pierwsze pytanie prejudycjalne, Cour Constitutionnelle zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o rozstrzygnięcie, czy nakaz aresztowania wydany w celu wykonania wyroku orzeczonego zaocznie, którego prawomocność może być wzruszona przy wykorzystaniu uprawnienia do żądania ponownego rozpatrzenia sprawy, stanowi nakaz wydany w celu wykonania kary, czy też nakaz aresztowania w celach ścigania. Ponadto poprzez drugie pytanie zmierza do ustalenia, czy w przypadku, gdy nakaz aresztowania wydany przez rumuńskie organy sądowe stanowi nakaz w celu wykonania kary, to sąd pierwszej instancji w Nivelles jest uprawniony, na mocy przepisów decyzji ramowej, do uzależnienia przekazania I.B. od tego, by został on z powrotem przekazany do państwa wykonującego nakaz w celu odbycia tam kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności orzeczonych prawomocnie w stosunku do tej osoby w państwie wydającym nakaz.

36. Mimo tego, że te dwa pytania wydają się dotyczyć dwóch pozornie odmiennych kwestii, w mojej ocenie odpowiedź na nie może zostać udzielona łącznie. Jak zostanie to dalej wykazane, niniejsza sprawa skupia się wokół interpretacji art. 4 pkt 6 i art. 5 pkt 3 decyzji ramowej w odniesieniu do sytuacji, gdy nakaz aresztowania ma służyć przekazaniu danej osoby do państwa wydającego nakaz w celu jej ponownego osądzenia w tym państwie. Konkretna kwalifikacja nakazu aresztowania ma znaczenie drugorzędne, gdyż jak to zostanie przeze mnie wykazane poniżej, decyzja ramowa może być interpretowana w ten sposób, że w każdym przypadku zapewnia możliwość zastosowania gwarancji wynikających z jej przepisów, czy to w formie odmowy wykonania nakazu, czy też uzależnienia jego wykonania od spełnienia dalszych warunków, niezależnie od tego, jaką formę przybiera nakaz aresztowania.

37. Punktem wyjścia powinno być podkreślenie, że celem decyzji ramowej jest zastąpienie systemu wielostronnej ekstradycji między państwami członkowskimi systemem przekazywania między organami sądowymi – w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania – osób skazanych bądź podejrzanych w celach wykonania wyroku lub wszczęcia postępowania prowadzącego do wydania wyroku [4]. W tym celu art. 1 ust. 2 decyzji ramowej stanowi, że państwa członkowskie są zobowiązane do wykonania europejskiego nakazu aresztowania z poszanowaniem zasady wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami tej decyzji ramowej.

38. Powyższe założenie posłużyło Trybunałowi do stwierdzenia, że jakakolwiek norma prawa krajowego ograniczająca podstawy odmowy wykonania nakazu aresztowania „wyłącznie wzmacnia system przekazywania wprowadzony przez tę decyzję ramową na rzecz przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości” [5]. Oznacza to, że im bardziej ogranicza się margines uznania, jaki ustawodawcy krajowi przyznają swoim organom sądowym przy podejmowaniu decyzji o odmowie wykonania nakazu aresztowania, tym bardziej wzmacnia się system współpracy ustanowiony przez decyzję ramową. Przywołując słowa Trybunału Sprawiedliwości:

4 — Wyrok z dnia 3 maja 2007 r. w sprawie C-303/05 Advocaten voor de Wereld, Zb.Orz. s. I-3633, pkt 28.

5 — Wyrok z dnia 6 października 2009 r. w sprawie C-123/08 Wolzenburg, Zb.Orz. s. I-9621, pkt 58.

„ograniczając sytuacje, w których organ sądowy wykonujący nakaz może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania, taki ustawodawca ułatwia tylko bowiem przekazywanie osób, których dotyczy wniosek, zgodnie z zasadą wzajemnego uznawania ujętą w art. 1 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584, która stanowi podstawową zasadę wprowadzoną przez tę decyzję" [6].

39. Po sięgnięciu do dotychczasowego, niezbyt obfitego orzecznictwa można dojść do wniosku, że państwa członkowskie powinny dokonywać ścisłej wykładni podstaw fakultatywnej odmowy wykonania nakazu przewidzianych w art. 4 decyzji ramowej, jak również wymaganych gwarancji ustanowionych w art. 5 decyzji. W tym względzie należałoby odrzucić jakąkolwiek interpretację rozszerzającą, prowadzącą do tego, że podstawa odmowy wykonania nakazu określona w art. 5 pkt 3 i przewidziana dla nakazów wydanych w celu wszczęcia postępowania będzie również stosowana do nakazów wydanych w celach wykonania kary lub środka zapobiegawczego.

40. Za takim argumentem przemawia samo brzmienie art. 5 pkt 1 decyzji ramowej, stanowiącego, że organy sądowe wykonujące nakaz mogą uzależnić przekazanie danej osoby od tego, by miała ona zagwarantowane prawo do ponownego rozpatrzenia sprawy. Powyższy przepis odzwierciedla orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w tej materii [7] i uwzględnia gwarancje udzielane osobie znajdującej się w takiej sytuacji jak I.B. w takim zakresie, w jakim zapewnia jej możliwość ponownego rozpatrzenia sprawy z poszanowaniem wszystkich odpowiednich gwarancji procesowych.

41. Mimo tego, że wskazana powyżej wykładnia korzysta z autorytetu płynącego z jej związku z literalnym brzmieniem decyzji ramowej, nie mogę jej podzielić. Wręcz odwrotnie, w mojej ocenie prawo do odbycia kary w państwie miejsca zamieszkania nie może być wyłączone w sytuacji, gdy przysługuje uprawnienie do ponownego rozpatrzenia sprawy.

42. Po pierwsze, podkreślenia wymaga, że z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości nigdy nie wynikało, by podstawy odmowy wykonania nakazu lub uzależnienia jego wykonania od dodatkowych warunków wskazane odpowiednio w art. 4 i 5 decyzji ramowej musiały być przedmiotem ścisłej wykładni. Wręcz przeciwnie, w wyroku w sprawie Wolzenburg Trybunał jednoznacznie sprzeciwił się ustaleniu określonej wykładni

6 — Wyżej wymieniony wyrok w sprawie Wolzenburg, pkt 59.

7 — Zobacz w szczególności wyroki: z dnia 9 kwietnia 2004 r. w sprawie Goddi przeciwko Włochom, § 27; z dnia 26 marca 1998 r. w sprawie Ekbatani przeciwko Szwecji, § 25; z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie Pfeifer i Plankl przeciwko Austrii, § 37; z dnia 21 stycznia 1999 r. w sprawie Van Geyseghem przeciwko Belgii, § 34; z dnia 23 listopada 2003 r. w sprawie Poitrimol przeciwko Francji, § 31.

postanowień decyzji ramowej, podkreślając nawet, że „państwa członkowskie dysponują w ramach transponowania [takiego postanowienia jak art. 4] w sposób nieunikniony *pewnym zakresem uznania*” [8]. W ten sposób Trybunał Sprawiedliwości nie tylko uniknął narzucenia wymogu ścisłej interpretacji, lecz również nie uznał, że państwom członkowskim przysługuje szeroki zakres uznania. Przeciwnie, Trybunał wskazał, że ten zakres uznania jest „pewny”, lecz nie, że jest on szeroki.

43. Po drugie i w związku z wcześniejszymi stwierdzeniami uważam, że w świetle brzmienia i celów decyzji ramowej prawidłowa wykładnia decyzji musi uwzględniać wszystkie cele, dla jakich został uchwalony ten akt prawny. Oczywiste jest, że zasada wzajemnego uznawania wzmacnia przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, lecz nie mniej istotne jest to, iż ochrona praw podstawowych i wolności stanowi prius [pierwotną podstawę], na której opiera się istnienie i rozwój tej przestrzeni. Zostało to wielokrotnie podkreślone w motywach 10, 12, 13 i 14 decyzji ramowej, jak również w treści jej art. 1 ust. 3. Co za tym idzie, mimo tego, że art. 5 ust. 1 ustanawia gwarancję uznaną przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w odniesieniu do orzeczeń wydanych zaocznie, to należy podkreślić, że art. 4 pkt 6 i art. 5 pkt 3 również odzwierciedlają wymogi wynikające z Europejskiej konwencji praw człowieka, potwierdzone orzecznictwem przywołanego wyżej Trybunału [9]. Możliwość odbycia kary w miejscu, z którym skazanego łączą szczególne związki osobiste i uczuciowe, stanowi gwarancję wynikającą z art. 8 konwencji, a decyzja ramowa zamierzała ją odzwierciedlić w swojej treści. Mamy zatem do czynienia z wyjątkami, które mają również na celu „umożliwienie organowi sądowemu przypisania szczególnej wagi zwiększeniu szans ponownej integracji społecznej osoby ściganej po wykonaniu kary, na którą była skazana” [10]. Stanowi to wartość, która w niektórych państwach członkowskich jest uznawana za cel samego prawa karnego [11].

44. Ponadto konieczność dokonywania wykładni decyzji ramowej w świetle praw podstawowych nabrała charakteru wiążącego z dniem wejścia w życie Karty praw podstawowych, która ustanawia w art. 7 prawo do

8 — Wyżej wymieniony wyrok w sprawie Wolzenburg, pkt 61 (kursywa dodana).

9 — Zobacz w szczególności wyroki: w dnia 26 września 1997 r. w sprawie Mehemi przeciwko Francji, ETPC 1997-VI, § 34; z dnia 19 lutego 1998 r. w sprawie Dalia przeciwko Francji, ETPC 1998-I, § 52; z dnia 2 lipca 2001 r. w sprawie Boutif przeciwko Szwajcarii, ETPC 2001-IX, §§ 39, 41, 46; z dnia 21 grudnia 2001 r. w sprawie Sen przeciwko Niderlandom, § 40; z dnia 11 lipca 2002 r. w sprawie Amrollahi przeciwko Danii, §§ 33–44; z dnia 9 września 2003 r. w sprawie Slivenko przeciwko Litwie, § 94.

10 — Wyrok z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie C-66/08 Kozłowski, Zb.Orz. s. I-6041, pkt 45; ww. wyrok w sprawie Wolzenburg, pkt 62.

11 — Zobacz przykładowo art. 27 ust. 3 konstytucji włoskiej, jak również art. 25 ust. 2 konstytucji hiszpańskiej.

poszanowania życia prywatnego i rodzinnego [12]. Istniejące orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w tym zakresie odnosi się w szczególności do swobody przepływu osób, lecz nie wynika z niego związek między tym prawem podstawowym a współpracą w sprawach karnych. Może to być w sposób logiczny uzasadnione tym, iż orzeczenia w sprawach Kozłowski i Wolzenburg zostały wydane przed datą wejścia w życie Karty praw podstawowych. Niemniej jednak, począwszy od dnia 1 grudnia 2009 r., nie ulega wątpliwości, że art. 4 pkt 6 i art. 5 pkt 3 decyzji ramowej muszą być interpretowane w świetle przywołanego art. 7 Karty praw podstawowych. W tych okolicznościach nie jest możliwe pozostanie przy ścisłej wykładni wskazanej w pkt 38–40 niniejszej opinii.

45. Po trzecie, nie można dokonywać wykładni woli prawodawcy europejskiego w taki sposób, że wynik tej wykładni jest sprzeczny z celem, dla jakiego został ustanowiony akt prawny. Aczkolwiek nie proponuję Trybunałowi, by odczytał decyzję ramową jedynie w świetle jej celów, to jednak wnoszę, by unikał interpretacji, która jest *sprzeczna* z tymi celami. Zgodnie z powyższym stanowiskiem należy uznać, że przywołana wcześniej ścisła interpretacja decyzji ramowej (którą proponuję odrzucić), jej sprzeczna nie tylko z treścią decyzji ramowej, lecz również z prawami podstawowymi, które w założeniu powinny być odzwierciedlone także w treści decyzji ramowej.

46. Ponadto z argumentów, które właśnie zostały przytoczone, bezspornie wynika, że mimo tego, iż w decyzji ramowej wyraźnie pominięta została możliwość uzależnienia wykonania nakazu w celu wykonania kary w takich okolicznościach, jakie występują w niniejszej sprawie, to bynajmniej nie stanowi to odzwierciedlenia jednoznacznej decyzji prawodawczej wynikającej z wyraźnej woli politycznej. Uważam, że – przeciwnie – chodzi tu raczej o milczenie wynikające z niedostatków techniki prawodawczej, któremu można i trzeba zaradzić w drodze wykładni, bez potrzeby tworzenia nowej podstawy odmowy wykonania.

47. Mimo tego, że dokonana przeze mnie powyżej wykładnia umożliwia bezpośrednie rozstrzygnięcie pytań przedłożonych przez Cour Constitutionnelle, nie można zaprzeczyć, iż nadal utrzymuje się dwuznaczność co do kwalifikacji prawnej nakazu aresztowania w takich okolicznościach, jakie występują w niniejszej sprawie. W tym względzie zarówno Belgia, jak i Polska podniosły, iż wykonanie wyroku orzeczonego zaocznie, w stosunku do którego przysługuje nadzwyczajny środek jego wzruszenia, stanowi podstawę wydania nakazu aresztowania do celów ścigania w rozumieniu art. 5 pkt 3 decyzji ramowej. Z drugiej strony I.B., Szwecja, Niemcy,

12 — Zobacz m.in. wyroki: z dnia 11 lipca 2002 r. w sprawie C-60/00 Carpenter, Rec. s. I-6279, pkt 38; z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-459/99 MRAX, Rec. s. I-6591, pkt 53; z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-157/03 Komisja przeciwko Hiszpanii, Zb.Orz. s. I-2911, pkt 26; z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie C-503/03 Komisja przeciwko Hiszpanii, Zb.Orz. s. I-1097, pkt 41; z dnia 27 kwietnia 2006 r. w sprawie C-441/02 Komisja przeciwko Niemcom, Zb.Orz. s. I-3449, pkt 109; z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie C-291/05 Eind, Zb.Orz. s. I-10719, pkt 44.

Austria oraz Komisja podzielają pogląd, że mamy w niniejszej sprawie do czynienia z nakazem w celu wykonania kary w rozumieniu art. 4 pkt 6 decyzji ramowej.

48. Tytułem wstępu wskazuję, że wszyscy interwenienci w sporze częściowo mają rację, gdyż I.B. zostanie przekazany do Rumunii w celu wykonania kary, a ze względu na to, że została ona orzeczona zaocznie, przysługuje mu uprawnienie do żądania ponownego rozpatrzenia sprawy z zachowaniem wszystkich gwarancji procesowych, których nie miał początkowo. Niemniej jednak nie uważam, by nakaz aresztowania wydany w odniesieniu do I.B. należało koniecznie zakwalifikować w ten lub inny sposób. W mojej ocenie nakaz aresztowania, z jakim mamy do czynienia w niniejszej sprawie, podlega obu kategoriom, w zależności od etapu postępowania i postawy zainteresowanej osoby.

49. Nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary orzeczonej zaocznie będzie miał bowiem w państwie wydania nakazu zawsze charakter nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności. Transgraniczny charakter nakazu aresztowania oznacza, że takie okoliczności będą mieć często miejsce, i z tego względu znalazło to odzwierciedlenie w treści decyzji ramowej poprzez wprowadzenie gwarancji określonych w art. 5 pkt 1. Te gwarancje mają właśnie na celu zapobieganie niemożności wykonania prawa do obrony wynikającej z wydawania orzeczeń zaocznie. Nie ulega wątpliwości, iż w momencie wydawania nakazu aresztowania stanowi on w państwie jego wydania nakaz w celu wykonania kary. Inna kwalifikacja właściwie nie jest możliwa, gdyż na tym etapie nie można jeszcze stwierdzić, czy osoba, której nakaz dotyczy, sprzeciwiać się będzie jego wykonaniu lub czy będzie wnosić o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zależeć to będzie od postawy tej osoby, która z chwilą doręczenia nakazu aresztowania może skorzystać z praw, które jej przysługują zgodnie z treścią art. 11 i 13 decyzji ramowej. Zgodnie z tymi przepisami osoba, której nakaz dotyczy, sama może się zwrócić do organu sądowego wykonującego nakaz, jeżeli on jeszcze tego nie uczynił, o to, by przestrzegał gwarancji ustanowionych w art. 3–5 przywołanej decyzji.

50. W związku z powyższym należy stwierdzić, że nakaz aresztowania, który umożliwia osobie oskarżonej żądanie ponownego rozpatrzenia sprawy w państwie wydającym nakaz, stanowi formalnie nakaz wydany w celu wykonania kary lub środka zapobiegawczego do momentu, gdy osoba zainteresowana nie wniesie o to, by jej sprawa została ponownie rozpatrzona, gdyż z tą chwilą nakaz aresztowania przekształca się materialnie w nakaz wydany w celach ścigania. Powyższe przekształcenie nie może skutkować utratą jakichkolwiek gwarancji, które decyzja ramowa przewiduje dla osób podlegających nakazowi aresztowania. Wręcz przeciwnie, zastosowanie przywołanego wyżej art. 5 pkt 1, który wydaje się rozwiązywać kwestie związane z wyrokami wydawanymi zaocznie, zmienia zewnętrzną postać nakazu aresztowania, lecz nie wpływa na uprawnienia nadane osobie zainteresowanej przez prawo Unii Europejskiej.

51. Z uwagi na powyższe zwracam się do Trybunału z propozycją, by art. 5 pkt 3 decyzji ramowej był interpretowany w ten sposób, że jeżeli zachodzą okoliczności przewidziane w art. 5 pkt 1 decyzji ramowej, państwo wykonujące nakaz aresztowania jest uprawnione do uzależnienia wykonania nakazu w celu wykonania kary lub środka zapobiegawczego od udzielenia gwarancji przez państwo wydania nakazu, iż osoba zainteresowana, będąca obywatelem państwa wykonującego nakaz lub mająca tam miejsce zamieszkania, będzie ponownie przekazana do państwa wykonującego nakaz w celu odbycia na jego terytorium orzeczonej kary lub orzeczonego środka zapobiegawczego.

VI — Trzecie i czwarte pytanie prejudycjalne

52. Mając na uwadze stanowisko wyrażone w poprzedzającym punkcie, należy stwierdzić, że odpowiedź na trzecie i czwarte pytanie jest bezprzedmiotowa. Uważam, że proponowana przeze mnie odpowiedź na dwa pierwsze pytania jest nie tylko prawidłowa ze względu na cele, jakie przyświecają decyzji ramowej, lecz również jest zgodna z interpretacją decyzji ramowej w świetle ochrony praw podstawowych. Tym samym uważam, że analiza pozostałych pytań przedłożonych przez Cour Constitutionnelle nie jest konieczna.

VII — Wnioski

53. Mając na względzie całość powyższych rozważań, zwracam się do Trybunału z propozycją, aby na pytania postawione przez Cour Constitutionnelle odpowiedział w następujący sposób:

Artykuł 5 pkt 3 decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy zachodzą okoliczności wskazane w art. 5 pkt 1 decyzji ramowej, państwo wykonujące nakaz jest uprawnione do uzależnienia wykonania nakazu aresztowania w celu wykonania kary lub środka zapobiegawczego od udzielenia gwarancji przez państwo wydające nakaz, iż osoba, której dotyczy nakaz, będąca obywatelem państwa wykonującego lub mająca tam miejsce zamieszkania, zostanie ponownie przekazana do państwa wykonującego nakaz w celu odbycia na jego terytorium orzeczonej kary lub orzeczonego środka zapobiegawczego.